

Arrest

nr. 218 701 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HELSEN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2007 België is binnengekomen, diende op 3 augustus 2007 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2007 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidde als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/08/2007
Overdracht CGVS: 09/08/2007*

*U werd op 12 september 2007 van 9u10 tot 11u50 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk het Romanes machtig.
A. Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner afkomstig uit Gracanica, gemeente Pristina, Kosovo. U bent daar geboren en heeft heel uw leven daar gewoond tot uw vertrek naar België. U werkte in de bouwsector, voor Servische bedrijven. Tijdens het werk werd u vaak uitgescholden door Serviërs, onder meer door de broers N. en M. M. Soms kwam het tot een handgemeen. Op 1 augustus 2007 kwam u toevallig een Griekse vrachtwagenchauffeur tegen toen u een bezoek bracht aan het hospitaal van Laplje Selo en u heeft besloten die dag nog Kosovo te verlaten. Drie dagen later, op 3 augustus 2007 kwam u aan in België en diende meteen een asielaanvraag in. U hebt Kosovo verlaten omdat u die situatie van voortdurende beledigingen niet meer aankon en omdat u geen huis meer heeft. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een oude Joegoslavische identiteitskaart, uitgegeven in Pristina op 24 februari 1988, een geboorteakte die met de hand is ingevuld, uitgegeven op 2 juli 2007 te Nis, een nationaliteitsbewijs met de hand ingevuld en uitgegeven op 2 juli 2007 te Nis, een attest uitgegeven door de gemeente Pristina dd. 18 juli 2007 waarin twee getuigen uw verklaring ondersteunen dat u niet terug kunt naar Gracanica omdat uw huis is vernield, een attest van de Roma-voorzitter van Gracanica en tevens uw broer H. S. dd. 02 februari 2007 waarin ook wordt gesteld dat u geen mogelijkheid heeft om terug te keren naar Gracanica omdat uw huis er vernield en verbrand is en omdat de leden van de Rom-minderheid er geen veiligheid vinden en niet over de minste mensenrechten beschikken, een attest van de rechtbank van Pristina dd 02/02/2007 waarin de identiteit van uw broer H. S. wordt bevestigd en tenslotte acht zwart/wit prints van foto's van vernielde huizen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen uit uw administratief dossier dient te worden besloten dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit informatie bekomen van de Duitse asielinstanties en waarvan een kopie zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat u de afgelopen 17 jaar in Duitsland heeft verbleven. U vroeg er op 17 oktober 1990 asiel aan, maar dat werd u op 25 juni 1991 geweigerd. Op 23 februari 1994 vroeg u nogmaals asiel aan in Duitsland en deze procedure werd op 31 oktober 1994 afgesloten. Op 4 september 1996 werd een uitwijzingsbesluit uitgevaardigd. Pas sinds 19 juni 2007 bent u volgens de Duitse asielinstanties verhuisd naar een onbekend adres, maar op 4 juli 2007 werd u in Hamburg nog geseind. Nochtans heeft u voor de Commissaris-generaal verklaard rechtstreeks uit Kosovo naar België te zijn gekomen (CGVS-gehoorverslag p.13) en nooit elders in Europa asiel te hebben aangevraagd, noch langdurig te hebben verbleven (CGVS-gehoorverslag p.7). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u in Duitsland tot vier maal toe veroordeeld bent voor verscheidene misdrijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt wijzigen voorgaande vaststelling niet. Uw vervallen identiteitskaart, de geboorteakte en het nationaliteitsbewijs bevatten informatie in verband met uw identiteit en ze bewijzen uw afkomst uit Kosovo, maar die stond nergens ter discussie. Bovendien kan, gelet op bovenstaande vaststellingen i.v.m. uw verblijf in Duitsland, geen geloof worden gehecht aan uw bewering deze documenten persoonlijk te zijn gaan afhalen en ongeveer 20 keer te hebben aangeklaagd dat u geen nieuwe identiteitskaart kon bekomen (CGVS-gehoorverslag p. 7-9 en 19) De attesten van de gemeente Pristina en van uw broer H. S. bewijzen al evenmin dat u rechtstreeks uit Kosovo komt. De foto's van vernielde huizen die u voorlegt wijzigen evenmin bovenstaande vaststelling. Daarenboven verklaarde u zelf dat deze huizen door weersomstandigheden vernield zijn, en niet als gevolg van één of andere agressie (CGVS-gehoorverslag p.11-12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Op 8 februari 2019 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 8 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker op 8 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/02/2019
Overdracht CGVS: 21/02/2019*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

U werd gehoord op 1 maart 2019 van 10u10 tot 12u25 in het Centrum voor Illegalen in Merksplas, bijgestaan door een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Graçanica en bezit u zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit. U verzocht op 3 augustus 2007 een eerste keer om internationale bescherming. U haalde aan vaak uitgescholden te worden door de Serviërs en niet te kunnen terugkeren naar Kosovo omdat u de situatie van voortdurende beledigingen niet meer aankon en omdat u geen huis meer had. Het Commissariaat-generaal nam in het kader van dit verzoek op 20 december 2007 een weigeringsbeslissing omdat uit de beschikbare informatie bleek dat u sinds 1990 onafgebroken in Duitsland had gewoond. Uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België kon bijgevolg niet worden vastgesteld waardoor ook aan uw vluchtmotieven geen enkel geloof gehecht kon worden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. Tussen 2007 en 2011 verbleef u in België. In 2011 keerde u terug naar Duitsland maar u werd er gearresteerd. Anderhalf jaar lang zat u in de gevangenis alvorens u in maart 2013 werd gerepatriëerd naar Kosovo. U ging bij uw broer S. in Graçanica wonen. U kreeg tweemaal een voedselpakket en er werd u beloofd door de gemeente Graçanica dat er op uw lapje grond een kleine woning gebouwd zou worden. Dit gebeurde echter nooit. In augustus 2013 verhuisde u naar de woning van uw zus in Belgrado. De daaropvolgende jaren verbleef u bij verschillende familieleden, vrienden en kennissen in het Servische Kragujevac, het Kosovaarse Mitrovica en uw geboortedorp Graçanica. De bouw van uw woning liet al die tijd op zich wachten. U verdacht de burgemeester van het dorp, E. I. die net als u Rom is, geld achter te houden en de verschillende projecten van de hulporganisaties die zich inzetten voor de Romgemeenschap te dwarsbomen. Eind 2014 probeerde u opnieuw naar Europa te reizen maar aan de grens werd u teruggestuurd omdat het u middels een inreisverbod van drie en een half jaar verboden was om de Schengenzone in te reizen. Zo'n anderhalf jaar na uw repatriëring vanuit Duitsland naar Kosovo kwam het tot een aanvaring op het gemeentehuis van Graçanica. Omdat er nog steeds geen actie was ondernomen werd u kwaad en maakte u het toetsenbord van een ambtenaar stuk. In 2017 verdween E. I. uiteindelijk met de noorderzon. Hij werd ervan beschuldigd 250 000 euro gestolen te hebben. In mei 2018 liet u Kosovo en Servië achter zich en keerde u terug naar België. Hoewel het een legale reis betrof werden er geen stempels in uw paspoort(en) gezet. U vestigde zich in Antwerpen. U nam contact op met een advocaat die u beloofde een regularisatieaanvraag in te dienen. Uw raadsman deed dit evenwel niet. Op 29 januari 2019 werd door de politie vastgesteld dat u illegaal in België verbleef en werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 8 februari 2019, vier dagen voor uw geplande repatriëring naar Kosovo, diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Kosovo of Servië nergens terecht te kunnen, geen onderdak te vinden, geen werk te kunnen krijgen en geen medicatie te kunnen krijgen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Servisch paspoort; uw Servische identiteitskaart; uw Servisch rijbewijs; uw Kosovaars paspoort; uw Kosovaarse identiteitskaart; en een schrijven van uw advocaat Telly Moskofidis d.d. 1 juni 2018 waarin hij bevestigt dat u met hem contact opnam met het oog op het starten van een eventuele regularisatieprocedure omdat u ernstig ziek bent en u onmogelijk naar Kosovo kan terugkeren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit de beschikbare informatie bleek dat u, in tegenstelling tot uw beweringen dat u voor uw verzoek om internationale bescherming in België in Kosovo verbleef, sinds 1990 onafgebroken in Duitsland had gewoond. Uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België kon bijgevolg niet worden vastgesteld waardoor ook aan uw vluchtmotieven geen enkel geloof gehecht kon worden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen elementen aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen wijzigen.

Zo dient benadrukt te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Na uw terugkeer naar België – volgens u in mei 2018 – verzocht u immers niet onmiddellijk om internationale bescherming. Bovendien gaf u op de dag van uw arrestatie op 29 januari 2019 aan geen beroep te willen doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, afgenomen in het gesloten centrum te Merksplas op 29 januari 2019, vraag 7). Pas op 8 februari 2019, i.e. vier dagen voordat u naar Kosovo gerepatriëerd zou worden, verzocht u opnieuw om internationale bescherming. Uw rechtvaardiging voor uw nalaten, met name dat u in juni 2018 contact had opgenomen met uw advocaat Telly Moskofidis, dat deze u beloofd had een regularisatieprocedure voor u op te starten maar dat deze vergeten was u verder te helpen, overtuigt niet (CGVS, p. 16). Het legaliseren van een verblijf in het buitenland en het verzoeken om internationale bescherming is immers de persoonlijke verantwoordelijkheid van een verzoeker. Uw laattijdig verzoek is dan ook een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling zet als dusdanig de ernst van uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst danig op de helling. U erkende overigens dat u in Kosovo of Servië met niemand problemen had gehad (CGVS, p. 9 en 12).

Betreffende uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Kosovo geen onderdak zal hebben, geen werk zal kunnen vinden en geen medicatie zal kunnen krijgen – in het verleden werd u weliswaar een huis beloofd maar dat kreeg u door de corruptie van de plaatselijke burgemeester niet – (CGVS, p. 11 en 12), blijkt uit uw verklaringen dat u in Kosovo een lap grond bezit (CGVS, p. 13) en dat u tussen 2013 en 2018 voor een lange periode bij zowel uw broer in Graçanica (Kosovo) als uw zus in Belgrado (Servië) en later voor kortere periodes bij familie, vrienden en kennissen onder meer in Kragujevac (Servië), Mitrovica (Kosovo) en uw geboortedorp kon verblijven (CGVS, p. 5). Daarnaast dient benadrukt te worden dat, hoewel u verklaarde dat het moeilijk was om officieel werk te vinden omdat er voor iedereen niet veel werk is, u in deze periode, weliswaar in het zwart, op verschillende plaatsen heeft kunnen werken. Bovendien werd u op een wachtlijst geplaatst om in de wegenbouw voor de gemeente Graçanica te werken. U werd eveneens financieel vanuit het buitenland gesteund (CGVS, p. 6 en 11).

Voorts stelde u dat u bij uw terugkeer in Kosovo in 2013 voedselpakketten kreeg om in uw behoeften te voorzien (CGVS, p. 7). Vervolgens kreeg u ook gratis medische bijstand, werd uw medicatie u aanvankelijk gratis aangeboden en kon u deze later tegen betaling verkrijgen (CGVS, p. 12). Gelet hierop overtuigen uw beweringen dat u in Kosovo niets bezat en dat u er niemand had die u kon helpen geenszins (CGVS, p. 11; p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst nergens terecht zal kunnen, niet aan werk zal kunnen geraken of er geen medicatie zal hebben. Volledigheidshalve kan, betreffende uw bewering dat u door de corruptie van de voormalige burgemeester van Gračanica, dhr. E. I., geen huis kreeg, hieraan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat I. intussen met de noorderzon verdwenen is (CGVS, p. 5), waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer met hem problemen zou kennen.

In verband met uw problemen inzake huisvesting, werk en gezondheidszorg toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal nog aan dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precare economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan er nog worden gewezen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 15), in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie.

De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. U diende echter nooit een klacht in bij de politie tegen E. I. noch deed u aangifte van andere wantoestanden waardoor u benadeeld werd. Hoewel u wist dat er andere overheidsinstanties bestaan om zich tot de richten deed u dit evenmin. U deed dit niet omdat u niet durfde (CGVS, p. 9 en 12). Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van bepaalde feiten en de volledige context ervan, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet adequaat en daadkrachtig optreden. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Tot slot kan er, gezien u naast het Kosovaarse ook over het Servische staatsburgerschap beschikt, nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ook de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Bovendien garanderen de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Kosovo of Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw Kosovaarse en Servische nationaliteit staan hier niet ter discussie. Dat u in juni 2018 contact opnam met advocaat Telly Moskofidis wordt evenmin betwist. Het schrijven van uw advocaat doet echter geen afbreuk aan uw laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst het verzoek om inoverwegingname af als niet ontvankelijk.;

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt motiveert echter onvoldoende, waarom deze aanvraag wordt afgewezen; er is een aperte inbreuk op de motiveringsverplichting, opgenomen in artikelen 2 en 3 van de wet van 26 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12 september 1991.

4.1 motiveringsverplichting

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij , ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor recht op te komen.

In casu stelt de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij zich baseert op “informatie”.

Verzoeker weet niet op welke “informatie” de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich dan wel grondt, om te besluiten dat Roma in Kosovo, noch in Servië, dermate worden gediscrimineerd dat dit niet kan leiden tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker weet dus hoegenaamd niet hou oud de “informatie” is, wie ze heeft geschreven, welke passus dan wel in het relaas van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou passen.

Wat verzoeker betreft, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op een tv programma, een facebookaccount of de Gazet van Antwerpen hebben beroepen; verzoeker weet het niet en kan het niet nagaan, noch kan hij zich ertegen verweren.

Wie weet baseert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich louter op overheidsinformatie, verstrekt door Kosovo of Servië zelf? Mocht dit zo zijn, dan is dit zeer laakbaar;

Alleszins is het duidelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden. De Raad sprak zich in soortgelijke zaken al uit en stelde dat een verwijzing naar informatie (RvV 27 oktober 2014, nr. 132232), onvoldoende is; in casu is er zelfs geen verwijzing, louter een bewering door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die door niets wordt geschraagd.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd, gelet op de aperte inbreuk op de wet op wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Het is voor verzoeker niet mogelijk om de motieven waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert, te verifiëren of na te gaan of die wel kloppen, noch of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich wel stoelde op recente en/of objectieve rapporten.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.4. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit verzoekers grief dat hij kennis wenste te nemen van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, maar dit valt buiten het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen. Bovenal blijkt verzoeker tot op heden geen enkel argument te hebben ontwikkeld dat de gebruikte landeninformatie niet recent en objectief voorkomt (Landeninformatie, stuk 10), waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat deze dateert van 2018 en 2019, en afkomstig is van Cedoca en van twee NGO's die de rechten en belangen van minderheden in Kosovo behartigen.

De beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt bij gebrek aan enig verweer door de Raad overgenomen:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit de beschikbare informatie bleek dat u, in tegenstelling tot uw beweringen dat u voor uw verzoek om internationale bescherming in België in Kosovo verbleef, sinds 1990 onafgebroken in Duitsland had gewoond. Uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België kon bijgevolg niet worden vastgesteld waardoor ook aan uw vluchtmotieven geen enkel geloof gehecht kon worden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen elementen aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen wijzigen.

Zo dient benadrukt te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Na uw terugkeer naar België – volgens u in mei 2018 – verzocht u immers niet onmiddellijk om internationale bescherming.

Bovendien gaf u op de dag van uw arrestatie op 29 januari 2019 aan geen beroep te willen doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, afgenomen in het gesloten centrum te Merksplas op 29 januari 2019, vraag 7). Pas op 8 februari 2019, i.e. vier dagen voordat u naar Kosovo gerepatriëerd zou worden, verzocht u opnieuw om internationale bescherming. Uw rechtvaardiging voor uw nalaten, met name dat u in juni 2018 contact had opgenomen met uw advocaat Telly Moskofidis, dat deze u beloofd had een regularisatieprocedure voor u op te starten maar dat deze vergeten was u verder te helpen, overtuigt niet (CGVS, p. 16). Het legaliseren van een verblijf in het buitenland en het verzoeken om internationale bescherming is immers de persoonlijke verantwoordelijkheid van een verzoeker. Uw laattijdig verzoek is dan ook een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling zet als dusdanig de ernst van uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst danig op de helling. U erkende overigens dat u in Kosovo of Servië met niemand problemen had gehad (CGVS, p. 9 en 12).

Betreffende uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Kosovo geen onderdak zal hebben, geen werk zal kunnen vinden en geen medicatie zal kunnen krijgen – in het verleden werd u weliswaar een huis beloofd maar dat kreeg u door de corruptie van de plaatselijke burgemeester niet – (CGVS, p. 11 en 12), blijkt uit uw verklaringen dat u in Kosovo een lap grond bezit (CGVS, p. 13) en dat u tussen 2013 en 2018 voor een lange periode bij zowel uw broer in Graçanica (Kosovo) als uw zus in Belgrado (Servië) en later voor kortere periodes bij familie, vrienden en kennissen onder meer in Kragujevac (Servië), Mitrovica (Kosovo) en uw geboortedorp kon verblijven (CGVS, p. 5). Daarnaast dient benadrukt te worden dat, hoewel u verklaarde dat het moeilijk was om officieel werk te vinden omdat er voor iedereen niet veel werk is, u in deze periode, weliswaar in het zwart, op verschillende plaatsen heeft kunnen werken. Bovendien werd u op een wachtlijst geplaatst om in de wegenbouw voor de gemeente Graçanica te werken. U werd eveneens financieel vanuit het buitenland gesteund (CGVS, p. 6 en 11). Voorts stelde u dat u bij uw terugkeer in Kosovo in 2013 voedselpakketten kreeg om in uw behoeften te voorzien (CGVS, p. 7). Vervolgens kreeg u ook gratis medische bijstand, werd uw medicatie u aanvankelijk gratis aangeboden en kon u deze later tegen betaling verkrijgen (CGVS, p. 12). Gelet hierop overtuigen uw beweringen dat u in Kosovo niets bezat en dat u er niemand had die u kon helpen geenszins (CGVS, p. 11; p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst nergens terecht zal kunnen, niet aan werk zal kunnen geraken of er geen medicatie zal hebben. Volledigheidshalve kan, betreffende uw bewering dat u door de corruptie van de voormalige burgemeester van Graçanica, dhr. E. I., geen huis kreeg, hieraan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat I. intussen met de noorderzon verdwenen is (CGVS, p. 5), waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer met hem problemen zou kennen.

In verband met uw problemen inzake huisvesting, werk en gezondheidszorg toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal nog aan dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan er nog worden gewezen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 15), in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. U diende echter nooit een klacht in bij de politie tegen E. I. noch deed u aangifte van andere wantoestanden waardoor u benadeeld werd. Hoewel u wist dat er andere overheidsinstanties bestaan om zich tot de richten deed u dit evenmin. U deed dit niet omdat u niet durfde (CGVS, p. 9 en 12). Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van bepaalde feiten en de volledige context ervan, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet adequaat en daadkrachtig optreden. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Tot slot kan er, gezien u naast het Kosovaarse ook over het Servische staatsburgerschap beschikt, nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ook de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Bovendien garanderen de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196).

Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Kosovo of Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw Kosovaarse en Servische nationaliteit staan hier niet ter discussie. Dat u in juni 2018 contact opnam met advocaat Telly Moskofidis wordt evenmin betwist. Het schrijven van uw advocaat doet echter geen afbreuk aan uw laattijdig verzoek om internationale bescherming."

Er zijn bijgevolg geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP